

Sygn. akt IV P 201/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janina Połowińczak
Ławnicy:	W. G. I. O.
Protokolant:	st. sekr. sądowy Barbara Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2015 r. w Inowrocławiu

sprawy D. C.

przeciwko R. K.

o odszkodowanie

1. Oddala powództwo.

2. Zasądza od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Inowrocławiu na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego A. B. w I. ulica (...) kwotę 73,80 złotych obejmującą podatek Vat tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustanowionego z urzędu.

Sygn. akt IV P 201/14

UZASADNIENIE

Powód D. C. początkowo żądał przywrócenia do pracy, a następnie zmienił żądanie, wnosząc o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 5.040 złotych brutto tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, gdyż wprowadził go do pracy od 27.08.2014 r. do 10.09.2014 r., bowiem w pracy były złe warunki pracy, tj. ładował śmieci ręcznie szpadlem, a nie ładowarką.

Pozwany R. K. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w I. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że powód ciężko naruszył obowiązki pracownicze, gdyż w pracy był nieobecny nieusprawiedliwiony od 27.08.2014 r. do 10.09.2014 r.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Powód zatrudniony był u pozwanego od 01.02.2008 r., od 01.02.2009 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, jako ładowacz.

Pozwany zajmuje się zbieraniem i wywozem śmieci od ludności.

Powód korzystał ze zwolnienia lekarskiego od 11.08.2014 r. do 18.08.2014 r. i dalej od 19.08.2014 r. do 25.08.2014 r. W dniu 26.08.2015 r. powód stawiał się do pracy i w ubraniu roboczym ładował łopatą śmieci. Ładowarka była wówczas popsuta, do której obsługi powód nie miał uprawnień.

Powód potwierdził, że ładował śmieci łopatą do kontenera, zapach śmieci był niemiły. Powód stwierdził zeznając, że chciał obsługiwać ładowarkę, ale nie miał uprawnień, a pozwany powiedział, że nie ma dla niego miejsca w samochodzie zbierającym segregowane śmieci od ludności. Powód nie wyjaśnił dlaczego postanowił już do pracy nie przychodzić od 27.08.2014 r.

Ponieważ powód nie stawiał się do pracy, pozwany wystosował do niego pismo z dnia 29.08.2014 r. (k. 25), aby wyjaśnił przyczynę nieobecności.

Powód odpowiedział pracodawcy pismem z dnia 10.09.2014 r. (k. 3), że przyczyną nieobecności były złe warunki pracy tj. polecenie ładowania ręcznie przy użyciu łopaty odpadów komunalnych. Z pisma nie wynika, aby powód zamierzał wrócić do pracy.

W tym stanie rzeczy pozwany oświadczeniem z dnia 10.09.2014 r. (k. 4) rozwiązał umowę o pracę z powodu nieobecności od 27.08.2014 r. do 10.09.2014 r., na podstawie art. 52§1 kpt 1 kp w zw. z art. 100 § 1 i § 2 pkt 1 kp.

Pozwany zasadnie ocenił zachowanie powoda, jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych poprzez niestawienie się do pracy od 27 sierpnia 2014 r. do dnia napisania oświadczenia o rozwiązaniu umowy , tj. do 10.09.2015 r.

Postępowanie dowodowej, tj. zeznania stron, a w szczególności powoda potwierdziło, że nie miał on zamiaru wrócić do pracy, którą dnia 27.08.2014 r. porzucił.

Świadkowie nic do sprawy nie wnieśli, gdyż świadek L. K. pracował u pozwanego do maja 2013 r., a żona powoda świadek A. C. potwierdziła już ustalony stan faktyczny.

Zgodnie z art. 52§ 1 kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie – pkt 1 – ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Słusznie pozwany podał w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy art. 100 kp dot. obowiązków pracownika, którego formuła ma charakter generalny tzn. rozciąga się na wszystkich pracowników i dot. wszystkich rodzajów stosunku pracy.

Art. 100§1 kpc stanowi, że pracownik jest obowiązany wykonywać pracę sumiennie i starannie oraz stosować się do poleceń przełożonych, które dot. pracy, jeżeli nie są sprzeczne z przepisami prawa lub umową o pracę.

§ 2 pkt 1 tego artykułu stwierdza, że pracownik jest obowiązany w szczególności przestrzegać czasu pracy ustalonego w zakładzie pracy. Powód nie stawiając się do pracy naruszył swoje obowiązki w sposób ciężki i z winy umyślnej, gdyż wiedział i był świadomy, że nie ma żadnego usprawiedliwienia jak również nie zamierzał w żaden sposób usprawiedliwiać swojej nieobecności.

Powód pracę wykonywał w odzieży roboczej, praca nie zagrażała jego życiu i zdrowiu i była zgodna z zawartą umową , tj. praca ładowacza, która wykonywał przy pomocy łopaty. Powód pracując u pozwanego od 2008 r. przy śmieciach wiedział zapewne, że wydzielają one nieprzyjemny zapach, ale jest to taka specyfika pracy przy odpadach i ich fetor nie może stanowić usprawiedliwienia nieobecności pracownika w pracy. Jeżeliby warunki pracy zagrażały życiu czy zdrowiu pracownika, to i w takich okolicznościach należy stawić się do pracy i być gotowym do jej świadczenia w warunkach prawidłowych i wówczas odmowa świadczenia pracy byłaby uzasadniona.

Jednakże poza ustalonymi przepisami w zakresie usprawiedliwienia nieobecności według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w dnia 15.05.1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień z pracy (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1632)- samowolne bez żadnego usprawiedliwienia niestawiennictwo do pracy nie ma żadnych podstaw prawnych.

Należy również podkreślić, że powód w pozwie, ani w toku procesu nie usprawiedliwiał swojej nieobecności, w kierunku powrotu do pracy po upływie nieobecności.

Sąd uznał i przyjął, że powód ciężko naruszył obowiązki pracownicze poprzez nieobecność nieusprawiedliwioną.

Brak jest więc podstaw do przyjęcia , że rozwiązanie było niesłuszne lub niezgodne z prawem i dlatego Sąd oddalił powództwo o odszkodowanie – jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego z urzędu Sąd orzekł na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 - wyciąg) – zasądzając od Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Inowrocławiu na rzecz Kancelarii radcy prawnego ustanowionego z urzędu kwotę 73,80 złotych obejmującej podatek VAT – jak w punkcie 2 wyroku.

Sędzia